

To come, Mette Ingvarsten, WERKHUISproducties, foto Peter Lenaerts, (origineel in kleur)

Ingvarsten onderzoekt verschillende modi van lichaamsversmelting in beelden en bewegingen van reconfiguraties die al dan niet met seksuele activiteit te maken hebben. Alsof we eerst voorzichtig moesten kennismaken met de manier waarop lichamen zich openen en splijten om excessieve verbindingen aan te gaan, om dan te zien hoe uit lichamen die zich in opeenvolgende orgietaferelen aan elkaar aanpassen mogelijkheden ontstaan. Pas wanneer de toeschouwer doorheeft dat het niet ging om exhibitionistische seksuele obsceniteit, gaan de lichamen roteren in een exponentieel sneller wordende dynamiek: van zodra ze assemblages vormen, trekken ze zich weg, hun copulatie duurt nooit langer dan een moment van simultane verbinding of ontbinding, ze bereiken nooit of ontwijken altijd het vervolledigen van een observeerbare collectieve lichaamsfiguur. Er komt geen enkele choreografische figuur tot stand, enkel een veelvoud aan figuren die de revue passeren in termen van potentialiteiten, eerder dan mogelijkheden.

De verschuiving van mogelijkheid naar potentialiteit weerspiegelt een verandering in de productiemodus, die we morfogenese zouden kunnen noemen. Je kan lichamen niet langer zien als objecten en subjecten van lust, ze zijn vervormd als actieve instrumenten van materie, ze onthullen de immanente intensieve middelen die materie ter beschikking heeft om vorm te genereren. De sensatie van morfogenese, typisch voor biologische, chemische of metallurgische processen bijvoorbeeld, ontstaat hier door diverse vertakkingen, lichamen die uiteenlopen in twee of meer richtingen of verbindingen tegelijkertijd. En nog belangrijker, door nieuwe structuren te creëren zonder de componenten (onherleidbare, verschillende lichaamsdelen) te homogeniseren en zonder ze te onderwerpen aan de hiërarchische

controle van een organisme, van een veelvoud in één. Waar staan de performers dan voor –met hun lichamen in blauw gehuld– als we uiteindelijk dan toch de vraag zouden stellen?

Het feit dat we de choreografische methode enkel konden analyseren aan de hand van lichaamsdelen, en niet aan de hand van lichaamseenheden als subjecten, privé-personen of personages, wijst op een opdeling in deeltjes. Iets wat als dusdanig erotisch is –erotisch in de horizontaliteit van delen die zich voordoen als onzichtbare maar koppelbare en daarom veranderbare gehelen. Ze lijken op zichzelf te staan, niet omdat de unieke aard van iemands schouder of bekken tot fetisj is gemaakt, maar omdat alle delen elkaar ontmoeten aan verschillende snelheden in trajecten zonder geanticipeerde doeleinden.

Ze doorkruisen elkaar, klikken ineen en vallen uiteen op plaatsen en momenten die onomkeerbaar zijn. De verbindingen ontstaan als een uiterlijk samenzijn: alle spanningen zijn fysisch, niet psychologisch.

Het ontsluiten van een veld van mogelijkheden en van potentieel vermogen tot lichamelijk contact, vorm, activiteit en dynamiek werd hier tot nu toe beschreven als was het een soort willekeurigheid, afkomstig van dierlijk gedrag. Van willekeurigheid is geen sprake, maar aan dierlijkheid moeten we evenwel nog een andere vorm van verontmenselijking toevoegen, met name het machinale. Aanvankelijk neemt het de vorm aan van een experimenteel mechanisme dat lichamen in hun geheel in brede schommelende bewegingen doet samensmelten. Bewegingen die geleidelijk aan hun houdingen en acties gaan transformeren: ze springen van de ene schommelende houding in een andere; maar slagen er daarbij wel in